

Een Weerzien.

uit. 't Begon stil op 't ijs te worden. De wolkenbank had zich verdund gespreid over den hemel, die nu geworden was één monotoon-grauwe vlakke. De zon, een gelig-roode schijf, was nog even zichtbaar en kaatste op 't ijs haar flauwig-zwak gestraal...

Ze reden naast elkaar voort, en Marie voelde in zich den angst, dat niet gebeuren zou waarnaar ze verlangde, sinds lange weken. Henri was stil geworden. Nu en dan spraken ze weinige woorden... Morgen, hoorde ze opeens. Morgen, wat? Morgen moest hij ver weg, voor goed; hij was benoemd tot ontvanger in een dorpje in 't Noorden van Friesland. Hij zou hier maar heel weinig meer kunnen komen... Morgen, morgen dus al. Ze bleef even staan, zich bukkend om haar schaats goed te schikken. Toen ze opkeek, blikten haar oogen in de zijne... Marie, ik wou..., begon hij. Maar toen, of bedwong hij zich, of zei hij niet wat hij had willen zeggen, want de klank was weer anders: Ik heb je nog altijd niet 't boek gegeven, dat ik je beloofd had. Mag ik het je morgen, vóór ik wegga, sturen? *De Kleine Johannes?*... Hij keerde zich van haar af. De zon, even zichtbaar nog, kleurde, in een laatste opflikkering van kracht, met een vreemd, schel licht de ijsvlakte. In de verte schitterden, fel-spiegelend, een paar ruiten: de sneeuw op de daken en de landerijen was plotseling als kristal, verblindend-fonkelend van wit. Toen verdween de zon achter grijs-blauwe huizen in de verte; een roodig-gele, uitvloeiende plek bleef waar ze verzonken was; een grauwig somberheid scheen plotseling over alles te dalen. Marie voelde waterige koude door haar lichaam killen...

— Zullen we gaan? zei ze, toonloos.

Zwijgend reden ze naast elkander voort, met snelle slagen nu, en weldra waren ze weer bij de anderen, die op hen wachtten.

't Werd al grauwer en duisterder in den samendichtenden avond. De sneeuw begon te vallen, eerst langzaam, enkele vlokken, traag en eenzaam, die versmolten in 't ijs, toen al meer en meer. Op de ijsbaan dunde de menschenvolte, en op den weg terug waren vóór en achter hen de van 't ijs terugkomende rijders, de schaatsen slingerend over

den rug of in de hand, moe strompelend langs den glibberigen weg, waarover zich spreidde, al dikker, de steeds vallende sneeuw... Op den hoek van de stille straat, aan het eind waarvan ze woonde, ging 't clubje uit elkaar. Ze nam afscheid van Henri, even, met vluchtigen handdruk. Ze kon bijna niet vóór zich uit zien, zoo dicht en duizelend dwarrelden de sneeuwvlokken. Alle geluid was vermoord. Geen mensch zag ze in de straat. Alleen vóór zich wist ze een lantaren-opsteker, want gedurig ontbrandde plotseling een gelig glanslichtje in 't zwaar omhullend grauw. Ze was moe, haar voeten voelden stram en pijnlijk van de schaatsriemen; 't loopen ging moeilijk over de besneeuwde straat: gedurig dacht ze uit te glijden. Ze voelde zich ellendig, ziek van wanhoop. Bij een lantaren bleef ze staan. Langs 't glazen kooitje speelden op-en-neer de vlokken, driftig gejaagd, ze keek een oogenblik in dat geruischloos witte gezwier, ging toen weer verder. Ze kwam bij een plek waar 't donker was; zelfs geen licht uit de huizen. O, als 't kon, hier te liggen, in dit duistere hoekje, en langzaam te worden bedekt met de sneeuw, langzaam te worden bedolven, zonder te denken, zonder te weten van je leed!... Belachelijk, dat idee! Morgen zou immers alles hier weer licht zijn in den klaren helderen dag, en zou je liggen in een straat met, om je heen, 't roezige gelee van de menschen... Weer voort ging ze, tot haar huis. Ze moest bellen en ze zouden opendoen. Angstig-aarzelend weifelde ze vóór ze aan de schel trok. Binnengaan, dat was komen in het volle licht van de kamer, dat was neerzitten aan tafel, moeten beantwoorden de vragen van: Prettig gereden vanmiddag? Met wie?... Boven de huisdeur was een lichtplek, en daarin zag ze de ganglamp hangen. Nog talmde ze, klopte het wit van haar mantel, stampte op de stoep met haar laarzen, waaronder klonters sneeuw vastgeplakt waren...

De uren gingen traag voorbij, dien avond. Vóór haar lag een roman, maar haar gedachten dreven weg van 't geen ze las... Om de tafel zaten haar ouders en Karel, haar broer. Ze moesten wel denken, dat ze verdiept was in lectuur, want met aandacht